

מנהל בראל

הפלטטינים היו החברים הכי טובים שלי באוניברסיטת קאהיר..."

„הטלוויזיה דומה לצלחת של ספאגטי — לא ברור מי כפוף למי!”

„אני אעשה בשלושה חודשים מה שאחרים עושים בשלוש שנים!”

„לא יתכן שאדם אחד יקח את כל הטלוויזיות במדינה!”

שהתחילו ההליכים לבחירתו של מנהל הטלוויזיה, לא היה מי שינהל את הבניין, ואז ביום החמישי לפני שבועיים, העלה מיכה ינון, יו"ר הוועד המנהל, את הרעיון להציע ליוסף בראל, מנהל הטלוויזיה בערבית, שיקבל על עצמו מינוי לנהל בפועל גם את הטלוויזיה בעברית, במשך שלושה חודשים לפחות.

„פורת אמר לי” סיפר השבוע בראל בטון שקט ורגוע, „שאם אני לא לוקח את הטלוויזיה, הוא סוגר אותה. ביקשתי זמן לחשוב, הלכתי לאשתי ושאלתי אותה אם היא מסכימה שאקפוץ לשלושה חודשים לתוך הגיהנום. ידעתי שאם אני לא לוקח את התפקיד על עצמי, אני אחיה אחראי ל-700 ממשפחות של מובטלים, אחרי שיסגרו את הטלוויזיה — ואת זה לא הייתי מוכן לקחת על מצפוני. גם לא אשתי. אז הסכמתי.”

עוד באותו היום קיבל בראל את כתביהמינוי, ועוד באותו היום ירד מחרו, שבקומה החמישית בכניין הטלוויזיה ברוממה, אל הקומה השלישית, אל חדרו לשעבר של טוביה סער.

„ואני לא אותר אפילו שעה אחת לפני ה-15 ביוני”, הוא אומר בהחלטיות, כשהוא מתכוון לשלושת החודשים שניתנו לו. „אני אעשה הכל, אני אעלה עליהם ולא אותר. אני אעשה

כל מהלך התחיל הכל מהתחלה. חוץ מזה, הטלוויזיה הוקמה בלי לדעת כמה מדובר”, הסביר השבוע יוסף בראל.

„כשקוראים היום את הפרוטוקולים של ישיבות הממשלה, כשהחליטו על הקמת הטלוויזיה, נדהמים מן הכורות. על הפרק עמדה אז, למשל, השאלה אם לשרר בצבע או בשחור-לבן — שאלה חשובה שקבעה את קניית כל הציוד וכל הצרות שאנחנו נתקלים בהן היום כשרוצים להחליף אותו. אז הסתבר שהחלטתה לשרר בשחור-לבן התקבלה, כי אחד השרים הבכירים בממשלה אמר לחבריו, שלפי המידע שיש בידו אם ישררו בצבע, כל בעלי המקלטים בארץ המחזיקים מקלטי שחור-לבן, לא יוכלו לקלוט את שידורי הצבע בכלל.”

מי היה השר שנתפס לשטות המופרזת הזאת, ובכך גם למחרל שלא יכופר? בראל, המנהל בפועל של הטלוויזיה הישראלית, ממלא פיו מים. אין הוא רוצה לפגוע בכבודו של האיש. על השלט המורה את הכיוון לחדרו של מנהל הטלוויזיה יש חץ המופנה שמאלה. שם, בסוף המסדרון של הקומה השלישית, קבוע שלט קטן ועליו כתוב: „אורי פורת, מנכ”ל הרשות”. מאחורי הדלת יש חדרון קטן, שבו יושבות

בראל: לקפוץ לגיהנום

מישפחה עשירה. „היה הרבה כסף בבית. היו משרתים, היתה טבחית וכובסת”. המישפחה השתייכה לאסכולה הצרפתית של יהודי מצריים. בבית דיברו רק צרפתית והילדים למדו בכתיב צרפתיים. בראל היה הבן הבכור. כשהתחיל ללכת לבית-הספר, החליטו במישפחה הגדולה, בין הודים והודות, שאחד מבני-ההורים צריך ללכת ללמוד ערבית, מכיוון שאיש מבני-המשפחה לא ידע שפה זאת. הפור נפל על יוסף, והוא נשלח לבית-הספר שבו שפתי הלימוד היא הערבית.

„חוץ מבית-הספר, היו הוריי קונים לי בכל יום את העיתון אל-ארהאב. שהם לא הבינו אותו, כדי שאתאמן בשפה.” עד היום, כשהוא נוסע למצרים, חושבים אותו לאישיבטחון מצרי. בגלל השפה הרהוטה שלו ובגלל אופיו הסמכותי. המישפחה היתה מסורתית, אבא היה מניח תפילין בכל בוקר, וכולם היו הולכים בכל שבת לבית-הכנסת הגדול בקאהיר. סבו של בראל מצד אביו היה במשך שנים רבות הרב הראשי של מצריים.

מישפחתה של אמו מוצאה מחאלב (ארם צובא” בפי בני הקהילה שם) שבסוריה, ואביה יסר בקאהיר ישיבה גדולה שנקראה אהבה ואחוה. „מישל עזרא ספרא, מן הסדרה בטלוויזיה, צריך להיות בן-דודו של אמא.”

אביו עסק בחינוך וניהל את כל בתי-הספר היהודיים במצריים. בשנות ילדותו הראשונות לא דיברו בבית על ציונות, הוא גם לא ידע מה זה. „זו לא היתה ציונות במובן מיליטנטי של חיפשי דגל או הימנון. זה היה בתקופה של טרום המדינה. היתה אז סולידריות של יהודים.”

את המושג על הציונות קיבל, כמו יהודים רבים אחרים במצריים, מחברות בצרפתית (המשך בעמוד 46)

דיקטטור וישיבט בננין את שילטון-הכוח. חלק מן האנשים קראו לו מייד „הראיס” (בערבית: המנהל, הכוס), ואמרו שהוא יכניס „סיגנון לבנטיני.”

אחרים דווקא שמחו על בואו של איש חזק אל הטלוויזיה העברית. הם הרגישו שסוף-סוף יש להם אבא, המחליט ומכוון, והפותר בעיות. אמרו שדווקא במצב של אנרכיה דרוש ריקטטור שיחזיק את כולם קצר.

בראל נולד בקאהיר, למישפחה שהוא מתעקש לקרוא לה אמידה, אך במושגים ישראליים היא

בשלושה חודשים מה שאחר עושה בשלוש שנים של קרנציה.”

ירידתו של בראל מן הקומה החמישית שהיתה בשנים האחרונות שקטה, אל הקומה השלישית, המשופעת בסערות, במריכות ובאינטיגרות, גרמה הלא לעובדים של הטלוויזיה בעברית. הם לא ידעו איך לאכול אותו.

האנרכיה בכניין הגיעה לשיאים שלא היו כמותם, איש הישר בעיניו יעשה, ובעיקר — לא יעשה. היו שחששו מכואו של בראל, וכינו אותו „אריק שרון של הטלוויזיה”. אמרו שהוא

שתי מזכירות נעימות-סבר, ירושה מטוביה סער, המנהל הקודם של הטלוויזיה.

יוסף בראל יושב מאחורי שולחן, שעליו צינצנת של פרחים טריים, ערימת ניירות ומיכתבים לאישורו של המנהל. על הקיר מאחוריו תלוי תצלום גדול בשחור לבן של שכונת ימי-מימשה וטחנת-הרוח בירושלים.

על הקיר שממול יש תצלום-אוויר של בירות, ומעליו בכתב-יד: „בהוקרה לאנשי הטלוויזיה הישראלית” מיחידה בצה”ל. גם הקיר השלישי בחדר מעוטר בתצלומים שונים, שניתנו במתנה מיחידות של צה”ל. מסוג התצלומים שאפשר למצוא גם ככל מישרד של מנהל המכבד את עצמו, גם בכל סטקיה ממוצעת בארץ.

בראל יושב מאחורי השולחן. בחולצה בהירה, עניבה אפורה, מינכסו אפורים גם הם. מיקטורן כחול מונח על הכיסא לידו. אחר-כך, כשהלך לישיבת מליאת רשות-השידור, לבש גם את המיקטורן.

אחרי המש דקות של שיחה הרים בראל את שופרת הטלפון והוכיר למוכירה שהוא ביקש לכבד את כל אורחיו בשתייה, התלונן מדוע אין מבצעים את בקשתו. המוכירה הסבירה מעבר לקו שהשתייה כבר הוזמנה והיא בדרך אליו. הוא חיך וסגר את הטלפון. כמה שניות אחר-כך נפתחה הדלת והופיע בחור מן המינון, כשהוא נושא מגש שעליו שני בקבוקי שתיה מישפחתיים וכוסות — שידיה גם לאורחים הבאים.

בראל באישיבה (משמאל: שגריר ישראל בקאהיר, משה ששון)

בבית היו משרתים, היתה טבחית, כובסת...”

אישיבטחון מצרי

לפני שבועיים הגיע מצב הטלוויזיה הישראלית לשפל המדרגה. תוכניות רבות עמדו לפני דעיכה סופית, ומחלקת-החדשות כמעט שלא תיפקדה. מזה כמה חודשים, מאז